

Sygn. akt VU 1039/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Beata Łapińska

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania Z. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 29 maja 2013 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje Z. P. prawo do emerytury poczynając od dnia (...)

Sygn. akt VU 1039/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 maja 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy Z. P. prawa do emerytury.

Od decyzji powyższej wnioskodawca odwołał się w dniu 10 lipca 2013 roku. Wniósł o przyznanie żądanego prawa z uwagi na to, że przepracował wymagane 15 lat w warunkach szczególnych. Wskazał, że pracował w takich warunkach także w okresie od 21 września 1976 roku do 20 czerwca 1980 roku w Zakładach (...) w G. (dawniej Przedsiębiorstwie (...) w G.) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Wnioskodawca Z. P. urodzony w dniu (...), złożył w dniu 7 maja 2013 roku wniosek o przyznanie emerytury.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1- 2 w aktach ZUS)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. Do pracy w szczególnych warunkach ZUS zaliczył wnioskodawcy okres w wymiarze 14 lat, 4 miesięcy i 21 dni tj: od 20.06.1980r. do 30.11.1994r. (z wyłączeniem okresu zasiłku chorobowego od 9.11.1994r. do 28.11.1994r.) w Przedsiębiorstwie (...) we W. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego

(dowód: decyzja z dnia 29 maja 2013 roku k.12 akt rentowych)

Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(okoliczności niesporne)

W okresie od 21 września 1976r. do 20 czerwca 1980r.

wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w G. (dawniej Przedsiębiorstwo (...) w G.). Przez cały ten okres Z. P. wykonywał tę samą pracę - kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Przedsiębiorstwo (...) w G. zajmowało się budową odcinków kolein na terenie Kopalni (...) w B.. Wnioskodawca w spornym okresie jeździł samochodem ciężarowym marki S. o nośności powyżej 20 ton , którym woził ziemię oraz piach. Pracę tę wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze; innych prac w tym okresie wnioskodawca nie wykonywał

Razem z wnioskodawcą w tym samym przedsiębiorstwie i w tym samym okresie pracowali H. D., który jako kierowca samochodu ciężarowego marki S. powyżej 3,5 tony był zmiennikiem wnioskodawcy oraz S. S. jako kierowca ciągnika.

Na terenie przedsiębiorstwa nie było żadnych samochodów osobowych.

(dowód: zeznania wnioskodawcy Z. P. k.12 verte w zw. z k 12 oraz nagranie k.13 od 00:01:06-0000:03:31 oraz 00:09:08-00:09:58 , zeznania świadków H. D. k.12 verte oraz nagranie k.13 od -00:05:49-00:07:11 , świadka S. S. k.12 verte oraz nagranie k.13 od 00:07:59-00:09:08 w aktach sprawy, świadectwo pracy z dnia 19 czerwca 19890 roku k.17, legitymacja ubezpieczeniowa (wpis na stronie 82) k.27-28 w aktach rentowych)

Przedsiębiorstwo (...) w G. nie wystawiło wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

(okoliczność bezsporna)

Przy zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od 21 września 1976 roku do 20 czerwca 1980 roku do okresu uwzględnionego przez organ rentowy w wymiarze 14 lat 4 miesiące i 21 dni, staż pracy wnioskodawcy w takich warunkach wynosi łącznie więcej niż 15 lat.

(okoliczność niesporna)

Przedsiębiorstwo (...) w G. już nie istnieje.

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012 roku) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz

2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia). Należy dodać, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace o jakich mowa w rozporządzeniu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Z § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku, I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu (...)ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie od 21 września 1976 roku do 20 czerwca 1980 roku na terenie Kopalni (...) w Zakładach (...) w G. (dawniej Przedsiębiorstwo (...) w G.) - Sąd oparł się na zeznaniach świadków H. D. oraz S. S. jak również na zeznaniach samego wnioskodawcy Z. P.. Obaj świadkowie pracowali z wnioskodawcą w spornym okresie w tym samym Przedsiębiorstwie. Zarówno H. D. jak i S. S. doskonale pamiętają wnioskodawcę ze spornego okresu i zdecydowanie potwierdzili zarówno rodzaj, charakter jak i wymiar wykonywanej przez Z. P. pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tonny. Nadto świadek H. D. był zmiennikiem wnioskodawcy , tj., jeździł tym samym samochodem marki S., przez co dysponuje pełną wiedzą co do rodzaju wykonywanej przez wnioskodawcę pracy.

Z zeznań powyższych wynika, jakie konkretnie prace wnioskodawca wykonywał i w jakim wymiarze czasu pracy pracował. Będąc zatrudnionym we wskazanych zakładach pracy wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wnioskodawca jeździł samochodem marki S., którym woził piach i ziemię wykonując na terenie Kopalni (...) w B. (dla Przedsiębiorstwa (...) w G.) prace przy budowie odcinków kolein. Innych czynności wnioskodawca w tym okresie nie wykonywał.

W zeznaniach tych nie ma sprzeczności, są one logiczne i spójne. Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania żadnych dowodów, które pozwoliłyby na podważenie wiarygodności wskazanych wyżej dowodów.

Do podważenia prawidłowości tych świadectw nie może prowadzić podnoszona przez ZUS okoliczność, że w dokumentach jakimi dysponuje wnioskodawca (świadectwo pracy, legitymacja ubezpieczeniowa)wskazano, że pracował na stanowisku kierowcy, nie precyzując , że chodziło o samochody ciężarowe. M. uwzględnienie zasługuje fakt, że zaraz po zakończeniu pracy w bo już od 20 czerwca 1980 roku wnioskodawca podjął prace w innym Przedsiębiorstwie tj. Przedsiębiorstwie (...) we W. właśnie jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony i okres ten został wnioskodawcy zaliczony do pracy w warunkach szczególnych. Logicznym zatem jest, że wnioskodawca musiał wcześniej posiadać zarówno uprawnienia do poprowadzenia tego rodzaju pojazdów, ale także praktykę, doświadczenie które w tego rodzaju pracy jest wymagane i niezbędne.

W świetle materiału dowodowego zebranego w sprawie nie budzi żadnych wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał w spornym okresie zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace wymienione w Wykazie A, Dziale VIII pkt 2 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, tj. prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Tym samym stanowisko organu rentowego odmawiające zaliczenia spornego okresu zatrudnienia tj. od 21 września 1976 roku do 20 czerwca 1980 roku do pracy w warunkach szczególnych należało uznać za całkowicie nieuzasadnione.

W związku z tym, że wykazane przez wnioskodawcę okresy pracy w warunkach szczególnych wynoszą więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.